

Ανακοίνωση του Πολιτιστικού Συλλόγου Αφγανών Προσφύγων για την Πανελλαδική Ημέρα Κινητοποιήσεων για τα Δικαιώματα των Πολιτικών και Οικονομικών Προσφύγων, 5 Απριλίου

Η μετανάστευση δεν είναι έγκλημα.

Η μετανάστευση που βιώνουμε σήμερα δεν είναι κάτι το καινούργιο, κάτι που συνέβη τώρα, στη δική μας εποχή. Η μετανάστευση είναι ιστορικό φαινόμενο, συνδεδεμένο με την ιστορία της ανθρωπότητας. Με το πέρασμα των αιώνων η μετανάστευση πήρε διαφορετικές μορφές, πάντοτε όμως στη βάση της βρισκόταν η ανισότητα και η έλλειψη κοινωνικής δικαιοσύνης.

Τι είναι η προσφυγιά.

Πιστεύουμε ότι είναι μια αντίδραση, η φυσιολογική αντίδραση που έχει κάθε ζωντανό πλάσμα για να επιβιώσει.

Οι λόγοι που γινόμαστε πρόσφυγες.

Είμαστε από το Αφγανιστάν, στην άκρη αυτής της γης, ένα γνωστό σε όλους όνομα. Ένα όνομα που όταν κάποιος ακούσει απ' το μυαλό του περνάνε οι ίδιες εικόνες: μακροχρόνιος πόλεμος, καλλιέργεια ναρκωτικών, εμφύλιος πόλεμος, κέντρο του φανατισμού των Ταλιμπάν, και τώρα η επέμβαση της Αμερικής και των συμμάχων της. Όλες αυτές οι εικόνες παρουσιάζουν την πολιτική κατάσταση του Αφγανιστάν τις τελευταίες δεκαετίες. Και όλα αυτά έχουν σχέση με τη ζωή των ανθρώπων σε αυτή τη χώρα. Των ανθρώπων που πλήρωσαν για τα πολιτικά παιχνίδια στα οποία δεν είχαν ρόλο και τα οποία ήταν και είναι δεμένα με συμφέροντα έξω απ' το Αφγανιστάν.

Αν η εισβολή της Σοβιετικής Ένωσης ισοπέδωσε ό,τι υπήρχε, αυτά άνηκαν σε αυτούς τους ανθρώπους. Αν ο εμφύλιος πόλεμος ήταν μια μεγάλη σφαγή, ήταν η σφαγή αυτών των ανθρώπων. Αν οι Ταλιμπάν έφτιαξαν τους νόμους του Άμρι Μπαμαρούφ (επιβολή της ηθικής των Ταλιμπάν σε κάθε έκφραση της ζωής –όπως η μπούργκα, η υποχρεωτική προσευχή κλπ.) και του Νάχι Αζμουγκάρ (απαγόρευση όσων δεν συνάδουν με την ηθική των Ταλιμπάν –εκπαίδευση των γυναικών, κινηματογράφος, κλπ.), αυτοί εφαρμόστηκαν πάνω σε αυτούς τους ανθρώπους. Αν η αμερικάνικη επέμβαση σήμανε τη δοκιμή των υπερσύγχρονων δυτικών όπλων, πάλι πλήρωσαν και πληρώνουν αυτοί οι άνθρωποι.

Όλα αυτά μπορεί να γράφονται απλά με μελάνι. Είναι όμως οι αληθινή και τραγική ιστορία που έζησαν και ζουν οι άνθρωποι στο Αφγανιστάν. Το ίδιο και η προσφυγιά για τους ανθρώπους αυτούς δεν ήταν κάτι απλό. Όταν φτάνεις ανάμεσα σε δυο δρόμους, να πεθάνεις ή να μείνεις ζωντανός, δεν έχεις άλλη επιλογή απ' το να πάρεις το δρόμο της προσφυγιάς. Και η δική μας προσφυγιά είχε μόνο αυτό το νόημα. Να μείνουμε ζωντανοί.

Η κατάσταση μας στον κόσμο της προσφυγιάς.

Είναι πολλά χρόνια που οι Αφγανοί ζουν στην προσφυγιά. Μια φορά πρόσφυγας, δύο φορές, και πολλές φορές... Μια προσφυγιά που μοιάζει πια σαν πόλεμος. Πρέπει να πολεμήσεις για να ζήσεις, να πολεμήσεις για να υπάρχεις, να πολεμήσεις για να βρεις έναν τόπο στην άκρη αυτής της γης, να πολεμήσεις για να νικήσεις το θάνατο, σε κάθε τόπο, σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Να πολεμήσεις για να μπορέσεις να ζητήσεις άσυλο, να πολεμήσεις για να μπορέσουν να σε καταλάβουν οι άλλοι. Για όλα αυτά πρέπει να πολεμήσεις.

Είναι ένας πόλεμος. Για να περάσεις τα σύνορα, πιασμένος χέρι-χέρι με το θάνατο. Για να αντέξεις τη φυλάκιση στα κέντρα κράτησης. Όταν κοιμάσαι για ημερες μπροστά στο τμήμα αλλοδαπών για μια αίτηση ασύλου, για ένα κομμάτι χαρτί. Όταν περιμένεις από τα χαράματα στην πλατεία για ένα μεροκάματο. Όταν νιώθεις συνέχεια την ανασφάλεια και τον φόβο της σύλληψης και της φυλάκισης για ένα χαρτί που δεν έχεις. Όλα αυτά είναι ένας πόλεμος.

Και όταν προσπαθήσεις να βρεις μια καλύτερη ζωή σε μια άλλη ευρωπαϊκή χώρα, όταν προσπαθείς να μπεις κρυφά κάτω από κάποιο φορτηγό για Ιταλία, κι αυτό είναι πόλεμος. Όταν κοιμάσαι στα δάση και τα πάρκα στην Ιταλία και όταν στη Γαλλία κρύβεσαι μέσα στους σκουπιδοτενεκέδες για να προφυλαχτείς από το κρύο, είναι πόλεμος. Και όταν βρίσκουν τα δακτυλικά σου αποτυπώματα και σε επαναπροωθούν με τη συμφωνία του Δουβλίνου πίσω στην πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που πέρασες και εκεί είσαι πάλι άστεγος, χωρίς καμία βοήθεια, είναι κι αυτό πόλεμος. Και όταν σε συλλαμβάνουν στις ευρωπαϊκές χώρες και σε απελάνουν αεροπορικώς πίσω στο Αφγανιστάν, από τη Γερμανία, την Αγγλία, την Αυστρία και αλλού, όλα αυτά είναι πόλεμος

Σε ποια γη σε αυτό τον κόσμο θα μπορέσουμε να σταθούμε; Πού μπορούμε να βρούμε δικαιώματα για να μείνουμε; Που μπορούμε να ριζώσουμε για να μπορέσουμε να ζήσουμε. Ποιον πρέπει να ρωτήσουμε και πώς; Σε ποια γλώσσα πρέπει να μιλήσουμε; Μέχρι πότε πρέπει να πολεμήσουμε για αυτά τα βασικά ζητήματα της ζωής; Πότε θα τελειώσουν όλα αυτά; Εμείς δεν το ξέρουμε.

Όμως ξέρουμε ότι η προσφυγιά είναι δικαίωμά μας. Είναι αντίδραση για να επιβιώσουμε και δεν μπορεί να θεωρείται έγκλημα. Αυτό το φαινόμενο υπάρχει και δεν γίνεται να το κρύψουμε. Δεν γίνεται, γιατί κάθε ώρα και κάθε στιγμή είναι μαζί μας. Και είναι φαινόμενο όλης της κοινωνίας στην οποία ζούμε και δουλεύουμε. Όμως, ο κόσμος είναι για όλους και γι' αυτό δεν μπορούμε να μείνουμε αδιάφοροι. Ούτε εμείς οι πρόσφυγες, ούτε εσείς οι ντόπιοι. Αυτή είναι η πραγματικότητα, που δεν μπορούμε να κρύψουμε, όμως πρέπει να αλλάξουμε. Να πιστέψουμε ότι αν ζουν οι πρόσφυγες με αξιοπρέπεια, τότε και η υπόλοιπη κοινωνία κερδίζει την αξιοπρέπεια. Γιατί ζούμε στον ίδιο κόσμο, που ανήκει και σε εμάς και σε εσάς. Η αλλαγή αυτού του κόσμου είναι στα δικά μας χέρια. Και ο μόνος τρόπος είναι με την ενότητά μας.